

SLAGTRYK • DECEMBER 2012

Slagtryk
Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 10 - 2012

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen og Mia
Kirstine Voss

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Degner/Remmer, Lars-Emil Foder, Mads Gram, Noa
Kjærsgaard Hansen. Ditte Pradsgaard Holm, Line Maria
Jensen, Yvonne Neseth Eriksen, Ingrid Nymo, Bue P.
Peitersen, Christian de Groot-Poulsen, Ida Routhe,
Thomas Bach Skaarup, Sternberg og Morten Walther
Rasmussen.

Udgiver
Kronstork

ISSN
1904-8165

Forside
Sarah Bodil Hansen

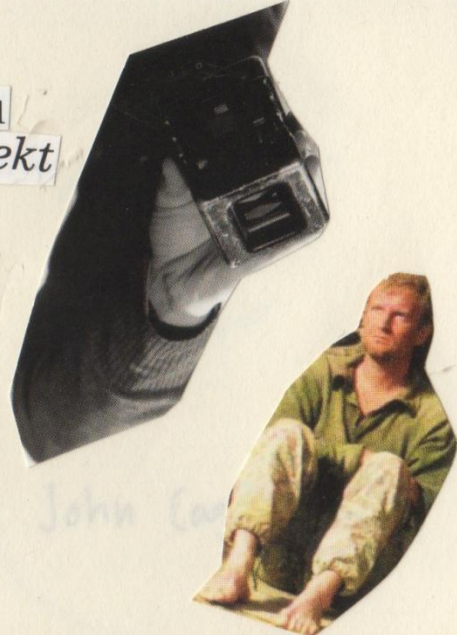
Opsætning
Erik Scherz Andersen

Copyright
Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:
<http://www.slagtryk.dk/category/12-12/>

Scenen er en nordtysk landsby

blev optaget af En idé om dårlig samvittighed
er Alligevel ved at lave en kortfilm om **respekt**
tør ikke arbejde med kamerahelvede også
nævner **det** kun til Lars. føler jeg skal
bryde en illusion. føler at Lars er virtuel
henter kaffe til alle og enhver

Teknikken giver uendelige muligheder for at manipulere med virkeligheden

tror ikke på et liv efter døden.

For lidt sex og for mange grimme kvinder

føles **deprimerende** at være tiltrukket
af manuskriptet. håber Carey Mulligan
får mig til at tro på historien, er interesseret i
hende's ansigt som videnskabelig kulisser

Ditte Pradsgaard Holm

Fontæne

I

det grå der trykker nedad som et tungt tungt tag af ler skyernes udposninger flyder
vandskabt gennem gadernes retning nedløbsrør spytter stødvist op kaster
ping pong mellem himmel og fjord

II

natlygterne spejler sig i glasblanke brosten griber regn kaster lys til takke med natten
november gennembløder hele byer så sørger gadernes slisker og skakte
for resten af vejen for regnen fjorden fjeldet står og falder som sider af
samme sag

III

fjorden falder i forskellige intervaller slår sig på paraplyernes faldskærme

IV

fjeldet står vagt gnejs og granit slår hul på skyerne som æggeskaller hvide og
blomme mod fjeldvæggens høje tindinger noget længere nede er fjeldets zebrastriber
det sted øjnene smelter mindst at tørre regnen af ansigtet i hånden
mens bilerne holder i kø vinduesviskerne
preller vand af ruder løbende frem og tilbage som de får besked på urvisere
mellem to sekunder

V

skyerne der samler fjorden op i sorte sække som fjeldet flækker med sine redskaber

VI

den kraft der er i skyer som får flyene til at danse fjorden på vingerne

VII

det regner på fingrene plus minus 90 mm

VIII

fortovets akvædukt render med indfødte rotter regnen er vant til forhindringer
drukne mus med billygter i øjnene den slags detaljer regnen kender sit ophav og regnen
couldn't care less går over for rødt og fortsætter sin rundkreds

Ingrid Nymo

Der lusker katte rundt i baggården med blide øjne
lysende for de blinde for at vise vejen, ved de, kokosnødderne i haven dingler uhæmmet
over molen.

Min mor blev voksen allerede dengang hun var lille
et sted på Fyn stod hun og så ned i
et afløb under vasken, vandet endte her.

Når jeg er allermest mig selv, tror hun stadig jeg er fuld.
Og ungerne løb rundt uden ble og blev hurtigt både døve og blinde
dengang var himlen grå og hvid og deres far
gik ud som et lys. Og ude på vejen dyttede bilerne og deres mor
løb ud i bare trusser, råbte op, trillede rundt så
dommerfløjten sang over byen.

Her er der altid ro
ingen byggede bro og nu
står grøfterne tomme, vinduerne ser mørkt og koldt tilbage
ud af øjenkrogen, når vi gik forbi
dengang på slæden med min far ved snoren
tænk at være så lille at så gammel en mand
kan trække dig over sneen. Du sagde: når jeg er død
vil solen fjerne sig
fra Christiansborg.

Og natten kunne svømme
viserne gik rundt faldt ned over himlen helt runde
og grønne og
der var trygt i vores hule af aviser
og kalenderen blev glemt et sted i hjørnet. Ligesom vi var så små, så var
vinteren stor og vores fingre lukkede sig altid om den samme
våde snor, når kælden skulle ud og vi løb op af bakken ind på plads for
pladsen havde os, vi passede ind som små figurer i et fad
i sengen og i skoene, på stolen i stuen sofaen i hjørnet som om
vi var lavet til hullerne i huset og skærmen gik med dagene
med Mumitrold og Mumrik plantet midt på vores øjnes blanke flader.
Og regnen faldt og hver dråbe startede
en forandring over ansigtet
og hun, pigen på vejen, havde helt glemt fornemmelsen af novelle
og det hvide rundt om bogstaverne i hendes historier
dalede ned over hende
fra den store bog
den nat. Og de blideste smerter
var på tæerne og de vildeste katte
gik med klokker om poterne
bundet til den asfalt der holdt dem nede
(for sådan tænkte de)
og de grimme traner fløj
over horisonten
med James Joyce
over læberne.

Christian de Groot-Poulsen

Stemningsbillede

Æbleskrog rækker deres kerner frem
som sten rammer sollyset fuglene

et af træerne onanerer harpiks
ud af sine grene
centrifugevinden blæser det
ned over rødderne

med sine den-sidste-olie-hænder
væder en nådig regnbyge
et par visne blade i græsset

ved horisonten rasler himlen med
sine rødmende indkøbsposer

det er om dem
den unge pige synger
med solopgang

i stemmen.

For alle de postkort jeg sendte til mig selv

I mit hoved findes en legeplads
hvor børn saver hinanden over
med skemaer og fyresedler
men forelskelsen i hende
er som at holde fødselsdag
hvor ingen af de indbudte dukker op
jeg graver tankegange i altankassen
mens skyerne sprænges som bordbomber
fordi hendes læber er en detonator
en anden kysser i bund
konfettien drysser gennem mine pupiller
og danner et kæmpemæssigt flag på gyngestativet
hvor der står: "tillykke med børneopdragelsen"
imens former jeg en kirkegård i blomsterbedet
og hverdagen taler med præstekrave.

Yvonne Neseth Eriksen

Arbejdsværelse

Ser mig vågne lidt i seks med kjole
og knæstrømper på og rejse mig som en søvngænger i en luftning
båret ind fra gården med kragers og skovduers forkyndelse
som et pust af alle tings navnløse anerække,
mens jeg søvndrukken slukker lys, tisser og kigger i spejlet
hvor en kvinde, en sjælden gang smuk, kigger søvnigt tilbage
og tænker, så er det nu, det er nu, jeg skal skrive det digt,
for derefter at sætte hårdt vand over til te,
fordi der er ikke mere kaffe,
og sidde i det åbne vindue med krus og en smøg, trusseløs
som en der faldt i søvn midt i det hele
med udsigt til naboens morgenfruer i knop,
genboens hæk i gyldent brusebad af to morgenstive ynglinge,
skrigende fugle i flugt under skydækket,
byens lastbiler vågner i kor, noget nærmer sig og ikke det mindste
ord vil fravristes en mening med noget,
der ikke er mere end det øjnene ser og kirkeklokken, der ringer
en dag til syne i endnu et døgn rustet med årtusinders søvn, så
jeg bliver nødt til at sove lidt, bare lidt igen – og vågne uden tøj
og med skisokker på fordi fødderne så nemt bliver kolde
når tiden går så langsomt som ikke andet end sig selv
og en puls i det hvilende hav, der strækker sig vågnet omkring en pige,
der ryger en cigaret i gården mens naboen har gæster på terrassen
og der er stadig en smule sol over min bæk og mit bord
slidt ind til årerne, de nærmeste vidner til flere års opvågninger
en mikrometer fjernere søvnen,
hver gang lidt tættere på at gennemskue drømmen, jeg finder mig i
irritation over støjen fra selskabet men giver så fanden, for det haster
ikke, digtet haster ikke længere, det er til
og på vej i seng, da festen ender og digtet fortsætter
i natten forbi to levende lys og overboerne, der vælter sig så fejende
i kønnet at mit eget køn vågner, et langsomt roterende æg
i vinduet under månen i næ og solsorten lovsynger sin plads i arternes række.

Lars-Emil Foder

Stuen

Stuen bliver oplyst:

Ser nu hvordan møblerne står

tv/sofa/mandolinen på væggen/Stuen

bliver oplyst:

Stuen træder ud af sin selvforskyldte umyndighed

Ser hvordan alting står:

tv/sofa/mandolinen på væggen/de hjemkomne/Stuen

er Stuen og Stuen

er ren musik:

Stuen bliver oplyst og tror ikke længere på

hekse og arrangerede ægteskaber/Stuen

bliver oplyst og tror ikke længere på konsum

og vesterlandsk medicin/Stuen

går ind i en helt ny tidløshed/Stuen/vægtløshed/Stuen

sætter ikke sit lys under en skæppe men kaster

opal/cyan/og/persisk blå/

heliotrope/magenta/og/hvid/Stuen

går på vandet i dine øjne/Stuen

går gennem dig/engel/går gennem

dig/Stuen

er Stuen og Stuen er

ét

med det triumferende øjeblik:

tv/sofa/mandolinen på væggen/de hjemkomne/Stuen

bliver oplyst og tror ikke længere

på Sandheden/Stuen

er Stuen og kun Stuen

er skabelsen af Verdenshistorien:

tv/sofa/mandolinen på væggen/de hjemkomne/Stuen

lade sit lys falde på dig

Thomas Bach Skaarup

#11

Min fetich
der for dig
er værre end
angsten for
at blive opdaget
vil aldrig tillade mig
at være en parka coat
syet til din side
ned ad
Frederiksberg Allé

for dig
jeg altid være
advokatfrakken
blafrende i hvirvlen
på Skt. Thomas Plads

du ser
mig næste år
året efter
men til den tid
ser vi ikke hinanden
på samme måde

jeg må
gnubbe mine
egne stofkanter
mens du
tilfredsstiller dig selv
i dit værelses
bornerte eksil

ingen af
os længere
i modstand

og begge
klamrende til de
uforsønlige perversiteter
er bandt os dengang

#3

Det startede bag
garagens planker
i mørket
op ad en
rusten bil

vi spændte bælterne
og gik ind på
et lille værelse

støvet sprang op fra
den ubrugte madras
da vi lagde os

senere kom din bror
også med
i legen

vi lå nøgne
i et telt og
talte ophidsede om
at voldtage
en pige

#4

Jeg foreslog selv
at blive passet af naboen

i forvejen
lod jeg ham vide
hvilke film
han skulle leje
i videobutikken

en dag slog han
armene omkring mig
og sagde at
han elskede mig

jeg lod ham sidde
i stuen
mens jeg bollede
lædersofaens armlæn
i det tilstødende
værelse

vi havde hver vores film
på lydløs

Mads Gram

Patrulje

De ville kravle over muren i indre by
sent mens andre så det
og mærke græsset der duftede op ad
gå forbi en sten hvor skriften var blevet visket væk
De ville løfte døre af hængslerne
træde ind over gulvet og følge skridtene
der løb op af trappen
tre trin af gangen mens det knirkede i tårnet
De ville åbne skodderne og sætte ild under taget
i spind og forladte fuglereder
og med bare rygge danse til alarmen
til den smeltede og de
kunne høre at det ikke længere var mørkt

Bue P. Peitersen

Vinter

Kakaomaskinens
hjerte

startes

ved hjælp af
2-kroner.

Digter i for lille iglo

ue

Line Maria Jensen

Livsfaglig trussel

På en onsdag morgen som denne torsdag morgen
er der jo nok at have det *wow* over
så tripper man lidt over det

jeg rører æg, salter i en satsning
på ikke at skulle slikke nogens sår
betragter mit kunstværk på panden som hang det på væggen
vipper hovedet fra den ene side til den anden
i den slags rum hvor folk ikke finder på at spørge mig hvad fanden jeg laver
den slags

svæver en centimeter over jorden
med en krumning, der er grel nok til at min hage er i fare
til at min ubevidsthed om folks bevidsthed er i fare, en livsfaglig trussel
kræver en bæk og en bog

krøllet kvinde kræver min opmærksomhed
hun spørger mig om noget, indgår i et ugideligt samarbejde med Frank Ocean
der lyder som et møde mellem sex under dét der kirsebærtræ og,
en knirkende stav, der slår takten i agten an
nænnere kun at fornærme via ufofnærmende fraser
som *hej du, flotte stænger*
men senere hen erfarer jeg, at tiden har skiftet
kasket og stænger kan betyde mere end to ting

Ida Routhe

Uddrag fra digt

*

igen jeg går i mig selv igen og også denne gang med følelsen af ubudte gæster i min entré regel nummer et: enten vender du tilbage eller det vender tilbage til dig, mødet på midten er uundgåeligt også selvom du gør hvad du kan for at afværge det bang! de kommer og tager dig bang! du konfronteres med dig selv i en uskøn blanding af ophobet angst og vemod og vemodet ligger og lurker under tæppet ligger lydløst ventende altid ventende en anledning og den kommer når du selv mindst venter det bang så kommer de og tager dig!

anatomiens veje er uransagelige

jeg græder kun i søvne

alt er anatomi alt er
gråd
hvem er du til at
dissekere mit
afsind
jeg har mistet mine nøgler forlagt mit hjem

*ta' dit kors op det
ligger i vejen*

man kunne opfatte penetrationen som et vemod

*

afsløring: bjerget er en hemmelighed; bjerget har ingen sjæl det er bare sten!

*rul den sten eller
bestig det bjerg!*

jeg vil væk her
er for store afstande

afstandens årsag er manglen

*hvem der kunne
se bort fra*

afsavnets årsag er manglen på
trods af viljen

*mikroorganismernes parallelsamfund
er den største trussel mod min sunde fornuft*

viljens årsag er ønsket om manglen på afstand

Sternberg

kl. 3.52 beslutter jeg mig for at drikke kaffe

kl. 3.52 beslutter jeg mig for at drikke kaffe
og klokken 3:56
beslutter jeg mig for
at det er ligemeget
om de sokker jeg har på
er helt ens

jeg børster tænder

jeg børster tænder
fordi dagen er ved at være slut
&
om lidt er min mund helt ren
imens jeg drømmer

Morten Walther Rasmussen

endnu et år har efter bedste evne og alligevel omhyggeligt
splittet kroppen ad i millioner af dele,
man har tidligere kunnet jonglere med celler og så videre;
om sommeren lignede de for eksempel blommer
og kom ned igen fulgt af bisværme,
om vinteren var de af flere grunde sværere at håndtere
og jonglerede man med dem da,
steg de som omvendt snefald,
steg til alle sider, et stejlt stigende antal forgreninger,
et rodnet af rette linjer, stjerneasteragtigt,
og måske småfuglene, som på det tidspunkt af året
skal spise en bladlus i sekundet for blot at overleve,
snappede dine celler og atomer ud af vægtløsheden,
plukkede partiklerne ud af det komplicerede svæv,
så du blev optaget i dem, del af fjerdragt, af fuglebevidsthed,
endelig delt og samlet igen så let,
og måske fuglene trak sydover eller østpå,
måske de så ting og bjerge, du aldrig har set,
måske de vendte tilbage,
åndede dig ud partikel for partikel i foråret,
hvor alt hvad du var dalede ned i sig selv, blev
samlet i jorden, optaget af for eksempel
rødderne på æbletræet,
hvis æbler dine efterladte samler op i en skål
som de stiller på bordet i alt det lys

jeg har ligget forkert,
du kan selvfølgelig bygge et hus til mig
og måske kan jeg være der
med blomster og stilhed,
men ikke når jeg har ligget forkert,
så taber jeg papirclips og kaffe og
himlen på gulvet,
så bliver jeg ked af det, kører med mine venner
i mørke ind i april og Sverige;
vi skal se kloden
fra æbletræerne omkring Kjøge,
et utålmodigt lys,
de svævende aftegninger af det akkurat mulige
med duften af plantagen,
der river sig løs sig fra jorden,
strækker sig som os, træder i karakter som os,
vi skal se kloden
selv om vi har ligget forkert
og ikke har noget hus, ingen blomster,
ikke så meget som en brevsprække,
men rigeligt med tavshed
til det der sker lige her

Fædresønner

I en periode, mens jeg meget yngre og klarere, kom min far, som stadig boede hos os dengang, ind på mit værelse længe efter at jeg var blevet lagt i seng. På bare tæer eller i strømpefødder. Han fyldte værelset med sin helt særlige, stærke aroma, duften af sæbe fra de nybarberede kinder, tobak. Ansigtet, den hage jeg ikke kunne se for mørket, men havde set så mange gange før og nu så for mig med lukkede øjne, mens mit åndedræt mimede søvnens, mens han lænede sig ned til mig og hviskede. Og jeg så for mig en hud, der virkede skrøbelig, tynd som papir, lysfølsom. Så stod han der et stykke tid. Jeg ved ikke om han græd, men det tror jeg. Og nærheden, hans duft af barbersprit, varmen fra hans krop, sengetøjets duft midt i vinterens duftløshed, intensiteten i hans tavshed, de afmålte bevægelser, han iagttog, fordi han troede jeg sov, var usammenlignelig. Jeg ved ikke hvad der skete i den periode, hvorfor det var påtrængende, sådan virkede det, som et dybt behov for ham; at komme ind til mig, hviske til mig, kysse mig på panden, betragte mig, når det nu sled i ham. Jeg ved ikke hvad der skete imellem dem. Hvorfor han barberede sig om natten, eller hvorfor jeg altid vågnede, hvis jeg gjorde det. Det, der skete imellem dem, skete når jeg sov. Og nu var det måske sket igen. Jeg fik aldrig spurgt ham. Jeg havde sådan en lyst til at række ud efter ham i mørket, mærke den nøgne hage, mærke ham trykke sig ind til mig, høre ham berolige mig med sine ord, jeg ikke helt forstod, hviske til ham, hvis hans stemme knækkede, hviske som han så tit gjorde til mig. Men jeg kunne jo mærke, at præcis som duftene, nærheden og intensiteten dæmmede op for uroen i det hele, for mig i hvert fald, så tror jeg, det var lige så vigtigt for min far, at jeg sov. Altså at han troede jeg sov. For at han kunne tale sådan til mig, så direkte, med den stemme og de ord, jeg savner så meget, med den tæthed og rigiditet i stemmen, den ro og styrke, inderligheden, som jeg ikke kan høre hos mig selv, når jeg taler til dig nu, men som du forhåbentlig hører, om ikke før, så når du bliver gammel nok til at læse dette og forstå hvorfor jeg står her ved din seng og betragter dit ansigt, leder efter lyden af dit hjerte i mørket, mens du måske, eller måske ikke, sover.

Mia Degner og Anders Remmer

Sten

Indholdsfortegnelse

Forside af Sarah Bodil Hansen

Noa Kjærsgaard Hansen	Tre cut up-tekster	s. 3
Ditte Pradsgaard Holm	Fontæne	s. 4
Ingrid Nymo	Der lusker katte rundt i baggården med blide øjnes.	5
	Og natten kunne svømme	s. 6
Christian de Groot-Poulsen	Stemningsbillede	s. 7
	For alle de postkort jeg sendte til mig selv	s. 8
Yvonne Neseth Eriksen	Arbejdsværelse	s. 9
Lars-Emil Foder	Stuen	s. 10
Thomas Bach Skaarup	#11	s. 11
	#3	s. 13
	#4	s. 14
Mads Gram	Patrulje	s. 15
Bue P. Peitersen	Vinter	s. 16
	Digter i for lille iglo	s. 17
Line Maria Jensen	Livsfaglig trussel	s. 18
Ida Routhe	Uddrag fra digt	s. 19
Sternberg	kl. 3.52 beslutter jeg mig for at drikke kaffe	s. 23
	jeg børster tænder	s. 24
Morten Walther Rasmussen	Endnu et år har efter bedste evne og alligevel omhyggeligt	s. 25
	Jeg har ligget forkert	s. 26
	Færdresønner	s. 27
Mia Degner og Anders Remmer	Sten	s. 28